

3. Jesu li pravne posljedice povlačenja Ujedinjene Kraljevine iz Unije relevantne za odgovor na prvo pitanje ako je jedna majka, koja se navodi u rodnom listu izdanom u drugoj državi članici, državljanka Ujedinjene Kraljevine, a druga majka državljanka države članice Unije, ako se osobito uzme u obzir da odbijanje izdavanja djetetova bugarskog rodnog lista predstavlja prepreku tomu da država članica Unije izda djetetov identifikacijski dokument te da se time eventualno otežava neograničeno ostvarivanje njegovih prava koja ima kao građanin Unije?
4. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: obvezuje li pravo Unije, osobito načelo djelotvornosti, nadležna nacionalna tijela da odstupaju od obrasca za sastavljanje rodnog lista koji je sastavni dio nacionalnog prava koje je na snazi?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 30. rujna 2020. uputio Corte suprema di cassazione (Italija) –
Randstad Italia SpA/Umana SpA i dr.**

(Predmet C-497/20)

(2020/C 433/45)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Corte suprema di cassazione

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Randstad Italia SpA

Protužalitelji: Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA, Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA

Prethodna pitanja

1. Protivi li se članku 4. stavku 3., članku 19. stavku 1. UFEU-a i članku 2. stavcima 1. i 2. te članku 267. UFEU-a, također s obzirom na članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, praksa tumačenja kao što je ona koja se odnosi na članak 111. osmi stavak Ustava, članak 360. prvi stavak točku 1. i članak 362. prvi stavak Zakonika o građanskom postupku te članak 110. Zakonika o upravnom postupku, u dijelu u kojem se tim odredbama dopušta podnošenje žalbe u kasacijskom postupku protiv presuda Državnog vijeća zbog „razloga koji se odnose na sukob nadležnosti”, kao što to proizlazi iz presude Ustavnog suda br. 6 iz 2018. i naknadne nacionalne sudske prakse kojom se, izmjenom prethodne prakse, s gledišta takozvanog „nedostatka sudske nadležnosti” smatralo da se žalba u kasacijskom postupku ne može koristiti za pobijanje presuda Državnog vijeća kojima se primjenjuje praksa tumačenja usvojena na nacionalnoj razini i koja nije u skladu s presudama Suda, u područjima koja se uređuju pravom Europske unije (u ovom slučaju, u području sklapanja ugovora o javnoj nabavi) u kojima su se države članice odrekle izvršavanja suverenih ovlasti na način koji nije u skladu s tim pravom i koji dovodi do ustaljivanja povreda prava Zajednice koje bi se mogle ispraviti korištenjem navedenog pravnog sredstva, i do narušavanja jedinstvene primjene prava Unije i djelotvornosti sudske zaštite subjektivnih pravnih situacija koje su relevantne na razini Zajednice, što je u suprotnosti sa zahtjevom da svaki sud mora potpuno i brižljivo primijeniti to pravo na način koji je obvezno u skladu s pravilnim tumačenjem koje je dao Sud Europske unije, pri čemu se u obzir uzimaju ograničenja „postupovne autonomije” država članica prilikom usklađivanja postupovnih instituta?

2. Protive li se članku 4. stavku 3., članku 19. stavku 1. UEU-a i članku 267. UFEU-a, također s obzirom na članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, tumačenje i primjena članka 111. osmog stavka Ustava, članka 360. prvog stavka točke 1. i članka 362. prvog stavka Zakonika o građanskom postupku te članka 110. Zakonika o upravnom postupku, kao što to proizlazi iz nacionalne sudske prakse, u skladu s kojom žalba u kasacijskom postupku podnesena pred općom sjednicom Vrhovnog kasacijskog suda zbog „razloga koji se odnose na sukob nadležnosti”, s gledišta takozvanog „nedostatka u sudske nadležnosti”, ne može biti pravno sredstvo koje se podnosi protiv presuda Državnog vijeća u kojima se, uzimajući u obzir da se njima odlučuje o sporovima o primjeni prava Unije, neopravdano propusti podnijeti zahtjev za prethodnu odluku Sudu jer Sud (počevši od presude od 6. listopada 1982., Cilfit, C-238/81) nije taksativno naveo uvjete koje treba usko tumačiti, a u kojima se nacionalni sud oslobađa navedene obveze, što je protivno načelu prema kojem nisu u skladu s pravom Unije zakonodavstva ili nacionalne postupovne prakse kojima se, iako je njihov izvor zakon ili ustav, predviđa barem privremeno ograničavanje slobode nacionalnog suda (koji može, ali i ne mora, biti sud koji odlučuje u posljednjem stupnju) da uputi zahtjev za prethodnu odluku, s učinkom zadiranja u isključivu nadležnost Suda u pogledu pravilnog i obvezujućeg tumačenja prava Zajednice, čime eventualna suprotnost u tumačenju između prava koje primjenjuje nacionalni sud i prava Unije postaje nepovratna (i čime se potiče njezino ustaljivanje) te negativno utječe na ujednačenu primjenu i djelotvornost sudske zaštite subjektivnih pravnih situacija koje proizlaze iz prava Unije?
3. Mogu li se načela koja je Sud utvrdio u presudama od 5. rujna 2019., Lombardi, C-333/18; od 5. travnja 2016., PFE, C-689/13; od 4. srpnja 2013., Fastweb, C-100/12, u vezi s člankom 1. stavcima 1. i 3. i člankom 2. stavkom 1. Direktive 89/665/EEZ ⁽¹⁾, kako je izmijenjena Direktivom 2007/66/EZ ⁽²⁾, primijeniti u slučaju koji je predmet glavnog postupka u kojem Državno vijeće, nakon što je poduzetnik koji je bio sudionik osporavao isključenje iz postupka javne nabave i dodjelu ugovora drugom poduzetniku, meritorno ispituje samo žalbeni razlog kojim je isključeni poduzetnik osporavao nedovoljan broj bodova za prelazak „praga” koji je dodijeljen njegovoj tehničkoj ponudi te ispitivanjem najprije protužalbe koje su podnijeli javni naručitelj i uspješni poduzetnik prihvaća te protužalbe, i druge tužbene razloge glavne tužbe (koje ne ispituje meritorno) kojima se osporava ishod postupka javne nabave zbog drugih razloga (zbog neodređenosti kriterija ocjenjivanja ponuda u dokumentaciji o javnoj nabavi, nedostatka obrazloženja u pogledu dodijeljenih glasova i nezakonito imenovanje i sastav povjerenstva za javnu nabavu) proglašava nedopuštenima na temelju primjene nacionalne sudske prakse u skladu s kojom poduzetnik koji je isključen iz postupka javne nabave nema aktivnu procesnu legitimaciju za podnošenje prigovora kojima se osporava dodjela ugovora konkurentnom poduzetniku, čak ni poništenjem postupka javne nabave, pri čemu treba ispitati je li u skladu s pravom Unije onemogućavanje da poduzetnik ostvari pravo da sudu podnese na ispitivanje svaki razlog kojim se osporava ishod postupka javne nabave u slučaju u kojem njegovo isključenje nije bilo konačno utvrđeno i u kojem svaki sudionik može imati jednak opravdani interes za isključenje ponude drugih ponuditelja, što može dovesti do utvrđivanja nemogućnosti da javni naručitelj nastavi s odabirom pravilne ponude i do pokretanja novog postupka sklapanja ugovora u kojem mogu sudjelovati svi ponuditelji?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća od 21. prosinca 1989. o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na primjenu postupaka kontrole na sklapanje ugovora o javnoj nabavi robe i javnim radovima (SL 1989., L 395, str. 33.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 6., str. 3.)

⁽²⁾ Direktiva 2007/66/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 11. prosinca 2007. o izmjeni direktiva Vijeća 89/665/EEZ i 92/13/EEZ u vezi s poboljšanjem učinkovitosti postupaka pravne zaštite koji se odnose na sklapanje ugovora o javnoj nabavi (SL 2007., L 335, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 198.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 1. listopada 2020. uputio Symvoulis tis Epikrateias (Državno vijeće, Grčka) – DIMCO Dimovasili M.I.K.E./ Ypourgos Perivallontos kai Energieias

(Predmet C-499/20)

(2020/C 433/46)

Jezik postupka: grčki

Sud koji je uputio zahtjev

Symvoulis tis Epikrateias

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: DIMCO Dimovasili M.I.K.E.